

[Finansministeren.]

er ikke optaget i forslaget til udskrivningslov.

Det første punkt i forslaget går ud på at bevare fradraget for betalt kommuneskat. Forslagsstillernes hovedsynspunkt er her, at dette fradrag fører til en vis udligning af forskellene i beskatning fra kommune til kommune. Det kan jeg ikke være uenig i og kunne for så vidt henviser til, hvad jeg herom udtalte i går under behandlingen af ligningslovsforslaget. Jeg er enig i, at en udligning er påkrævet, men en sådan udligning kan også opnås på anden måde. Efterhånden som kommunalreformen gennemføres, vil vi få større kommuner med et bedre og bredere skattegrundlag, og det vil i sig selv føre til en ret betydelig udligning af de kommunale skatteiniveauer. Den bebudede reform af refusionssystemet vil virke i samme retning. Jeg tror, det er langt bedre at løse problemet ad denne vej end ved at bevare fradraget for betalt kommuneskat.

Samtidig må jeg erkende, at der vil gå nogen tid, før disse foranstaltninger slår igennem. Derfor kan der være behov for en overgangsordning, og regeringen overvejer da også, som indenrigsministeren allerede har givet udtryk for, og som jeg vist også sagde i går, at gennemføre foranstaltninger, der kan afbøde en yderligere skævhed som følge af skattefradragets ophævelse.

Bevarelsen af fradraget for betalt kommuneskat er ikke et velegnet middel til en sådan udligning, heller ikke i en overgangsperiode. Fradraget vil være besværligt for skatteyderne og dyrt at administrere. I for-gårs drøftede vi her i tinget, hvordan man bedst kan rationalisere administrationen. En af de mest effektive fremgangsmåder vil utvivlsomt være at undgå lovbestemmelser, der er svære at administrere.

Der er et andet hensyn, der taler for, at fradraget afskaffes også for kommuneskatter. Forslagsstillerne er i bemærkningerne inde på, hvor vigtigt det er at undgå høje marginals-katter. Man nævner virkningen på arbejdslyst og initiativ. I denne forbindelse kan jeg oplyse, at bevarelsen af fradraget for betalt kommuneskat netop vil bidrage til at forhøje marginals-katterne. I almindelighed vil jeg skønne, at der bliver tale om en forhøjelse på ca. 1/8; f. eks. vil en marginals-kat, der ellers kan sættes til 40 pct., blive for-

højet til ca. 45 pct. Men som sagt, jeg er indstillet på, at de kommuner, der som følge af skattefradragets ophævelse vil få særlige problemer, skal hjælpes. Jeg tænker her først og fremmest på de kommuner, der i forvejen har meget høje skatteprocenter.

Hovedpunktet i forslaget må vist siges at være pkt. 2. Det går ud på at fastsætte en overgrænse for de procenter, hvormed indkomstskatten til staten skal beregnes på forskellige indkomstrin. For at finde frem til, hvor denne grænse skal ligge, har man taget sit udgangspunkt i de marginale ligevægts-skatter ifølge det gældende system, f. eks. går man ud fra, at den højeste marginale ligevægtsskat for samtlige skatter for tiden ligger omkring 60 pct. Hvis dette niveau ikke skal overskrides og der skal være plads til kommuneskatten, må statskatten ikke beregnes med mere end 50 pct., hvis fradraget for betalt kommuneskat opretholdes. Afskaffes skattefradraget helt, bør stats-skatteprocenten efter forslagsstillerne mening højst være 42. Jeg tror imidlertid, at der her foreligger en fejl. For mig at se skulle procenten snarere være 45-46, og for så vidt kan man sige, at vort forslag til udskrivningslov, der indeholder en højeste marginalskat på 45 pct., er i overensstemmelse med forslagsstillerne ønske, i hvert fald hvad beskatningen for 1968-69 angår.

Forslagsstillerne synes at gå ud fra, at ligevægtsskatten viser den reelle indkomstbeskatning efter det nuværende system. Det er imidlertid ikke rigtigt. Ligevægts-skatteberegningen bygger jo på ganske bestemte forudsætninger. Den forudsætter, at udskrivningsreglerne og den enkelte skatte-yders indtægt har været uforandret i en år-række. Hvis disse betingelser ikke er opfyldt, og det er de næsten aldrig i praksis, giver ligevægtsberegningen et forkert billede af beskatningen. De mange skatteydere, der år for år har en nogenlunde jævnt stigende indtægt, kommer således under det nuværende system hvert år til at betale en skat, der er højere end den beregnede ligevægtsskat.

Dette kan også ses af, at hvis man tænkte sig den gældende statskatteskala afløst af en tilsvarende ligevægtsskatteskala — det problem har vi jo tidligere været inde på — ville der fremkomme et provenutab, som jeg rent skønsmæssigt vil anslå til ca. 500 mill. kr. Hvor vil forslagsstillerne skaffe